

Горското Коледарче

Три дни и три ноци валѣ снѣгъ. Затрупа дърветата, и тѣ изтрѣпнаха отъ студъ. Прекършиха бѣли кло-ни. Вѣтрѣтъ се надуваше въ ко-мина, тропаше на вратата и рѣм-жеше като мечка.

Дѣдо Спасъ само рѣшкеше огъ-ня, а баба шѣташе неуморно и все се връщаше отвънъ побѣлѣла, а коситѣ ѣ свѣткаха, посипани съ снѣгъ.

— Уфъ, дръвцата свършихме, а утре е Коледа! Бѣдникъ нѣмаме! Ще угасне огъня! — тюхкаше се тя.

— Трай де, ще ида да пона-сѣча дръвца? — клатѣше глава дѣ-до Спасъ.

— Въ тая фъртуна вълци ще те изядатъ, бре! — викаше тя.

Най-сетне баба се съгласи. На другия день снѣгътъ спрѣ. Презъ нощъта небето свѣтна чисто като стъкло. Трепнаха звездитѣ. Земята блесна чиста и хубава. Дѣдо Спасъ запрегна воловетѣ. Сложи шарения чулъ и трѣгна. Заблещука лулата му като свѣтулка, кацнала на бѣ-литѣ му мустаци.

На баба сякашъ олекна. Из-проводи го до вратата. Колата за-скърца по замръзналия снѣгъ и се потули между кжщитѣ.

На другия день, по мръкнало, чакахме дѣдо да се върне. Нѣма-